

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Cdo/101/2017
Identifikačné číslo spisu: 5109207624
Dátum vydania rozhodnutia: 22.02.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Alena Svetlovská
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:5109207624.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu C., bývajúceho v A., zastúpeného advokátskou kanceláriou Mestická Slovíková, s. r. o., so sídlom v Žiline, Hviezdoslavova 6, proti žalovanej Start People, s. r. o., so sídlom v Bratislave, Drieňová 1H, zastúpenej JUDr. Petrom Joanidisom, advokátom so sídlom v Bratislave, Tomášiková 50/B, o náhradu mzdy, vedenom na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 18 C 50/2009, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 10. novembra 2016 sp. zn. 9 Co 289/2016, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaná má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Žilina rozsudkom z 3. júna 2016 č. k. 18 C 50/2009-956 (ďalej len „súd prvej inštancie“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal náhrady mzdy za obdobie od 7. júna 2012 do 1. augusta 2015. Rozhodnutie o trovách konania si vyhradil na samostatné rozhodnutie po právoplatnosti rozsudku vo veci samej. V odôvodnení uviedol, že medzitýmnym rozsudkom č. k. 18 C 50/2009-307 z 26. mája 2011, ktorý nadobudol právoplatnosť 6. júna 2012, určil, že okamžité skončenie pracovného pomeru z 25. februára 2009 je neplatné. Vzhľadom k tomu, že okamžité skončenie pracovného pomeru bolo právoplatným rozhodnutím súdu určené za neplatné, v ďalšom konaní sa zaoberal zvyšnou časťou žaloby a to náhradou mzdy, o čom rozhodol rozsudkom z 20. júna 2013, voči ktorému bolo podané odvolanie, na základe čoho odvolací súd napadnuté rozhodnutie uznesením z 30. septembra 2013 zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie a výrok v časti, ktorým súd žalobu zamietol, ostal nedotknutý. Súd prvej inštancie rozsudkom z 22. mája 2015 skončil pracovný pomer žalobcu dňom nadobudnutia právoplatnosti tohto rozsudku a zároveň rozhodol o náhrade mzdy za obdobie od 26. februára 2009 do 6. júna 2012 a o náhrade mzdy za obdobie od 7. júna 2012 do 22. mája 2015, vo zvyšnej časti žalobu zamietol. Odvolací súd rozsudkom z 30. novembra 2015 potvrdil výrok o náhrade mzdy za obdobie od 26. februára 2009 do 6. júna 2012 a vo zvyšnej časti nároku na náhradu mzdy rozsudok zrušil a vec v tomto rozsahu vrátil na ďalšie konanie. Rozsudok vo výroku určenia pracovného pomeru zostal nedotknutý. Po vydaných rozhodnutiach v spojení s rozhodnutiami odvolacieho súdu predmetom

konania tak zostala náhrada mzdy za obdobie od 7. júna 2012 do 1. augusta 2015. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia skonštatoval, že právoplatným súdnym rozhodnutím bolo „zajudikované“, že nemožno od žalovanej spravodlivo požadovať, aby žalobcu naďalej zamestnávala a to jednak z dôvodov správania sa žalobcu ku kolegom ako spolupracovníkom ako aj z jeho výkonu prác u konkurencie. Dospel k záveru, že po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým bolo určené neplatné skončenie pracovného pomeru, vzájomné práva a povinnosti sa opäť riadia pracovnou zmluvou a príslušnými pracovnoprávnymi predpismi a ak zamestnávateľ ani po právoplatnosti takého rozhodnutia o neplatnosti skončenia pracovného pomeru nepripustil zamestnanca k práci, teda neprideluje mu prácu podľa pracovnej zmluvy, ide o prekážku na strane zamestnávateľa podľa § 142 Zákonníka práce a preto zamestnancovi po dobu, kedy mu zamestnávateľ neprideluje prácu podľa pracovnej zmluvy, patrí náhrada mzdy a túto náhradu nie je možné znížiť, resp. nepriznať vôbec. Konštatoval, že pokiaľ súd uznal dôvody žalovanej a rozhodol, že nemožno od nej spravodlivo požadovať, aby po rozhodnutí o neplatnosti skončenia pracovného pomeru žalobcu naďalej zamestnávala, bolo by v rozpore s dobrými mravmi, keby mu mala naďalej platiť náhrada mzdy a javí sa i nelogické, aby za toto obdobie poskytovala náhradu mzdy. Uzavrel, že aj keď pracovný pomer podľa výroku súdu skončil až právoplatnosťou rozsudku v tejto časti a vzhľadom na dôvody skončenia pracovného pomeru, bolo by v rozpore s dobrými mravmi priznať žalobcovi náhradu mzdy, nakoľko súd už právoplatne posúdil, že by bolo nespravodlivé požadovať od žalovanej zamestnávať žalobcu a bolo by v rozpore s dobrými mravmi priznať mu náhradu mzdy za dané obdobie. Poukázal na skutočnosť, že pokiaľ žalovaná požadovala nepriznať náhradu mzdy vôbec, predmetom tohto konania už nie je náhrada mzdy podľa § 79 Zákonníka práce, ale iba podľa § 142 Zákonníka práce. O trovách konania rozhodne podľa § 151 ods. 3 O.s.p.

2. Na odvolanie žalobcu Krajský súd v Žiline (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom z 10. novembra 2016 sp. zn. 9 Co 289/2016 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a rozhodol tiež o trovách odvolacieho konania. Na odôvodnenie rozhodnutia uviedol, že súd prvej inštancie v potrebnom rozsahu zistil skutkový stav, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec následne správne právne posúdil. Odvolací súd sa s výrokom rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým bola žaloba zamietnutá v plnom rozsahu stotožnil. Stotožnil sa aj s dôvodmi rozhodnutia, preto v podrobnostiach odkázal na správne odôvodnenie prvoinštančného rozsudku (§ 387 C.s.p.). Stotožnil sa so záverom súdu prvej inštancie, že nemožno od žalovanej spravodlivo požadovať, aby po rozhodnutí o neplatnosti skončenia pracovného pomeru žalobcu naďalej zamestnávala a preto by bolo v rozpore s dobrými mravmi, keby mu žalovaná mala naďalej platiť náhradu mzdy, čím je formálne vytvorená prekážka v práci, pretože mu zamestnávateľ prácu neprideluje, avšak takýto stav umožňuje samotný Zákonník práce v ustanovení § 79 ods. 1 tým, že ak sú na to dôvody, nemožno plnenie týchto podmienok (naďalej zamestnanca zamestnávať) od zamestnávateľa žiadať. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p.

3. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) a navrhol napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu i súdu prvej inštancie zrušiť a vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Dovolanie výslovne odôvodnil ustanovením § 421 písm. a/ C.s.p. (rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu). Podľa názoru žalobcu je nesprávny právny názor odvolacieho súdu, že vzhľadom na právoplatný výrok o skončení pracovného pomeru žalovanej so žalobcom z dôvodov, že nemožno od žalovanej spravodlivo požadovať, aby zamestnanca naďalej zamestnával, sa javí ako nelogické, aby za toto obdobie poskytovala náhradu mzdy, čo by bolo v rozpore s dobrými mravmi. Mal za to, že táto argumentácia súdu nemá oporu v zákone a je v rozpore s ustanovením § 79 ods. 1, 2 Zákonníka práce. Poukázal na to, že ustanovenie § 142 Zákonníka práce neumožňuje nepriznať, resp. krátiť náhradu mzdy, ani s prihliadnutím na dobré mravy. Poukázal pritom na rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 2 Cdo 81/2000, 6 Cdo 157/2010 a 5 Cdo 36/2000, ktoré priznávajú nároky na náhradu mzdy v prípade, ak zamestnávateľ neumožní zamestnancovi pracovať a neprideluje mu prácu aj po právoplatnom rozhodnutí o skončení pracovného pomeru. Ďalej poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. Cpjn 4/2004 a 21 Cdo 700/2001. Dovolateľ zároveň podal návrh na odklad vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia v zmysle § 444 ods. 1 C.s.p.

4. Žalovaná sa k dovolaniu nevyjadрила.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky nezistil splnenie podmienok pre odloženie vykonateľnosti dovolaním napadnutého rozhodnutia v zmysle ustanovenia § 444 ods. 1 C.s.p. a v súlade s ustálenou praxou tohto súdu o tom nevydal samostatné rozhodnutie.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 C.s.p.) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 C.s.p.) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 a 2 C.s.p.), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.), bez nariadenia pojednávania (§ 443 C.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá C.s.p.) rozhodnutia dovolacieho súdu je uvedené v nasledovných bodoch.

7. V danom prípade bolo dovolanie podané po 1. júli 2016, kedy nadobudol účinnosť nový civilný procesný kódex. Aj za účinnosti C.s.p. treba dovolanie považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie aj podľa novej právnej úpravy nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu [viď napríklad rozhodnutia sp. zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012 a 7 Cdo 92/2012 (poznámka dovolacieho súdu: pokiaľ sa v ďalšom texte odkazuje v zátvorke na „Cdo“, ide o odkaz na rozhodnutie najvyššieho súdu príslušnej spisovej značky)].

8. Už v rozhodnutiach vydaných do 30. júna 2016 najvyšší súd opakovane vyjadril záver aktuálny aj v súčasnosti, v zmysle ktorého právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštalácie, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania (1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 357/2015, 4 Cdo 1176/2015, 5 Cdo 255/2014, 8 Cdo 400/2015). Otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

9. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená (meritorným rozhodnutím predstavujúcim res iudicata), musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania a dovolacieho konania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať rozširujúco; namiesto je tu skôr reštriktívny výklad (3 Cdo 319/2013, 1 Cdo 348/2013, 3 Cdo 357/2016, 3 ECdo 154/2013, 3 Cdo 208/2014).

10. Naďalej je tiež plne opodstatnené konštatovanie, že ak by najvyšší súd bez ohľadu na neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho prípadne zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane [porovnaj rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) sp. zn. II. ÚS 172/03 (poznámka dovolacieho súdu: pokiaľ sa v ďalšom texte odkazuje v zátvorke na „ÚS“, ide o odkaz na rozhodnutie ústavného súdu príslušnej spisovej značky)].

11. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 C.s.p. je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a 421 C.s.p. V danom prípade je v dovolaní uplatnený dovolací dôvod v zmysle § 421 C.s.p.

12. Podľa § 421 ods. 1 C.s.p. je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

13. Dovolanie prípustné podľa § 421 C.s.p. možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C.s.p.). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 C.s.p.).

14. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 C.s.p.). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 C.s.p.). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ C.s.p., je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod (§ 420 alebo § 421 C.s.p. v spojení s § 431 ods. 1 C.s.p. a § 432 ods. 1 C.s.p.). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

15. Žalobca prípustnosť podaného dovolania vyvodzuje z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ C.s.p. V dovolaní, ktorého prípustnosť sa vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. a/ C.s.p., by mal dovolateľ: a/ konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, b/ vysvetliť (a označením rozhodnutia najvyššieho súdu doložiť), v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, c/ uviesť, ako by mala byť táto otázka správne riešená. Samotné polemizovanie dovolateľa s právnymi názormi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu právnej otázky významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 písm. a/ C.s.p.

15.1. Pokiaľ dovolateľ v takom dovolaní nevymedzí právnu otázku a neoznačí ustálenú súdnu prax dovolacieho súdu, od ktorej sa podľa jeho názoru odvolací súd odklonil, dovolací súd nemôže svoje rozhodnutie založiť na domnienkach (predpokladoch) o tom, ktorú otázku a ktorý judikát, stanovisko alebo rozhodnutie mal dovolateľ na mysli. V prípade absencie uvedeného dovolací súd nemôže pristúpiť ani k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešil prvoinštančný a odvolací súd a v súvislosti s tým ani vyhľadávať všetky (do úvahy prichádzajúce) rozhodnutia dovolacieho súdu, ktoré sa týkajú danej problematiky; v opačnom prípade by uskutočnil dovolací súd prieskum priečiaci sa nielen (všeobecne) novej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania zvolenej v C.s.p., ale aj (konkrétne) cieľu sledovanému ustanovením § 421 ods. 1 C.s.p. (pozri Števček M., Ficová S., Baricová J., Mesiarkinová S., Bajánková J., Tomašovič M. a kol., Civilný sporový poriadok, Komentár, Praha: C. H. BECK, str.1382 a rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 6/2017, sp. zn. 3 Cdo 28/2017).

16. V danom prípade žalobca v dovolaní dal do pozornosti právnu vetu rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. Cpjn 4/2004, ktorú citoval: „V prípade, že zamestnávateľ ani po právoplatnom rozhodnutí o neplatnom rozviazaní pracovného pomeru neprideluje zamestnancovi v zmysle pracovnej zmluvy prácu, ide o prekážku na strane zamestnávateľa podľa ust. § 142 Zákonníka práce. Zamestnancovi po dobu, po ktorú mu zamestnávateľ neprideluje prácu podľa pracovnej zmluvy, patrí náhrada mzdy vo výške priemerného zárobku a túto náhradu nie je možné znížiť, príp. nepriznať, aj keby o to zamestnávateľ požiadal.“ Ďalej dal do pozornosti právnu vetu rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 21 Cdo 700/2001, ktorú citoval: „Ak bol neplatne skončený pracovný pomer so zamestnancom a pracovný pomer naďalej trvá a ak zamestnávateľ po právoplatnosti súdneho rozhodnutia o neplatnosti skončenia pracovného pomeru neprideluje zamestnancovi prácu, má zamestnanec nárok na náhradu mzdy“. Označenie uvedeného rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky nenaplnia pojem ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu tak, aby dovolateľ ním naplnil predpoklady vyplývajúce z § 421 ods. 1 písm. a/ C.s.p. V tejto súvislosti dovolací súd poukazuje na definíciu pojmu „ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu“ uvedenú v rozhodnutí najvyššieho súdu

sp. zn. 3 Cdo 6/2017 zo 6. marca 2017, kde sa uvádza: „ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu je vyjadrená predovšetkým v stanoviskách alebo rozhodnutiach najvyššieho súdu, ktoré sú ako judikáty publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR. Do tohto pojmu možno zaradiť aj prax vyjadrenú opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu, alebo dokonca aj jednotlivo v doposiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané (nepublikované) rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili, prípadne tieto názory akceptovali a vecne na ne nadviazali“. Vzhľadom na teritoriálnu pôsobnosť C.s.p. možno pod pojmom dovolací súd rozumieť len Najvyšší súd Slovenskej republiky a nie aj Najvyšší súd Českej republiky.

17. V preskúmvanej veci dovolateľ v dovolaní namietal správnosť právneho názoru odvolacieho súdu, že nemožno od žalovanej spravodlivo požadovať, aby po rozhodnutí o neplatnosti skončenia pracovného pomeru naďalej žalobcu zamestnávala a bolo by v rozpore s dobrými mravmi, keby mu mala platiť náhradu mzdy a argumentoval tým, že odvolací súd sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe najvyššieho súdu, ktorá priznáva nároky na náhradu mzdy aj v prípade, ak zamestnávateľ neumožní zamestnancovi pracovať a neprideliť mu prácu aj po právoplatnom rozhodnutí o skončení pracovného pomeru. (§ 79 ods. 1, 2 Zákonníka práce). S poukazom na vyššie definované kritériá právnej otázky, ktorú má na mysli ustanovenie § 421 ods. 1 písm. a/ C.s.p., žalobcom namietané nesprávne právne posúdenie veci tak, ako ho doslovne formuloval, nebolo spôsobilé založiť prípustnosť jeho dovolania podľa citovaného ustanovenia. Odhliadnuc od skutočnosti, že obsahovo dovolanie predstavovalo skôr polemizovanie dovolateľa so správnosťou právnych záverov odvolacieho súdu, napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo závislé od vyriešenia dovolateľom výslovne nastolenej otázky. Odvolací súd založil totiž svoje rozhodnutie na závere, že súd prvej inštancie právoplatne rozhodol, že pracovný pomer žalobcu v organizácii žalovanej netrvá, ale skončil 1. augusta 2015 z dôvodov, že od žalovanej nemožno spravodlivo žiadať, aby žalobcu naďalej napriek nesplatenému skončeniu pracovného pomeru zamestnávala. V rozhodnutí vyslovil tézu, že výkon práv a povinností vyplývajúcich z pracovnoprávných vzťahov musí byť v súlade s dobrými mravmi a nikto nesmie tieto práva a povinnosti zneužívať na škodu druhého účastníka pracovnoprávneho vzťahu alebo spoluzamestnancov. Zároveň zaujal právny názor, že nemožno od žalovanej spravodlivo požadovať, aby po rozhodnutí o neplatnosti skončenia pracovného pomeru naďalej žalobcu zamestnávala a bolo by v rozpore s dobrými mravmi, keby mu však naďalej mala platiť náhradu mzdy. Pokiaľ sa dovolateľ domnieval, že odvolací súd sa odklonil od ustálenej praxe dovolacieho súdu a poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (sp. zn. 5 Cdo 36/2000, 6 Cdo 157/2010, 2 Cdo 81/2000), aby doložil odklon odvolacieho súdu v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ C.s.p. pri posudzovaní otázky náhrady mzdy pri neplatnom skončení pracovného pomeru, nie sú vo vzťahu k ním položená dovolacia otázka prilihavé pre odlišnosť nielen skutkových okolností, ale predovšetkým právnych otázok v nich riešených. V rozsudku 5 Cdo 36/2000 najvyšší súd zrušil rozsudok odvolacieho súdu a vytkol mu, že zmenil rozsudok okresného súdu, pričom sa nezaoberal správnosťou prijatých záverov okresným súdom o dôvodnosti nároku podľa § 130 ods. 1 Zákonníka práce. Zároveň vyslovil právny názor, že výrokom rozsudku o určenie neplatnosti rozviazania pracovného pomeru je súd pri rozhodovaní o náhrade mzdy viazaný a nemôže spätne posudzovať včasnosť podania žaloby o neplatnosť rozviazania pracovného pomeru výpoveďou. V rozhodnutí 6 Cdo 157/2010 sa najvyšší súd zaoberal nárokom na náhradu mzdy podľa § 79 ods. 1, 2 Zákonníka práce. Ani v tomto rozhodnutí sa však nezaoberal nárokom na náhradu mzdy podľa § 142 ods. 3 Zákonníka práce a neriešil otázku, či možno nepriznať nárok na náhradu mzdy pre rozpor s dobrými mravmi. V poslednom označenom rozhodnutí 2 Cdo 81/2000 najvyšší súd danú problematiku vôbec neriešil, ale zrušil rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorým odmietol odvolanie ako oneskorene podané napriek tomu, že neboli splnené podmienky pre postup podľa § 218 ods. 1 písm. a/ O.s.p.

18. Z tohto dôvodu dovolací dôvod nebol žalobcom vymedzený spôsobom uvedeným § 431 až 435 C.s.p. Absenciu takej náležitosti považuje C.s.p. za dôvod pre odmietnutie dovolania.

19. Najvyšší súd odmietol dovolanie žalobcu podľa ustanovenia § 447 písm. f/ C.s.p., nakoľko nebolo odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi.

20. Žalovaná bola v dovolacom konaní v plnom rozsahu úspešná (§ 255 ods. 1 C.s.p.) a vznikol jej nárok na náhradu trov konania. O nároku na náhradu trov rozhodol najvyšší súd podľa ustanovení § 453 ods. 1 a § 262 ods. 1 C.s.p. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia dovolacieho súdu samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

21. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.